

Sygn. akt IACa 9/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący - Sędzia	SA Alicja Surdy
Sędziowie:	SA Bogdan Radomski (spr.) SA Jolanta Terlecka
Protokolant	sekr. sąd. Maciej Mazuryk

po rozpoznaniu w dnia 11 czerwca 2015 r. w L. na rozprawie

sprawy z powództwa **M. K.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 9 października 2014 r. - **sygn. akt IC 790/11.**

I. Z apelacji powoda zmienia zaskarżony wyrok w pkt I-ym w ten sposób, że odsetki od kwoty 125.000 zł z tytułu zadośćuczynienia zasądza w następujący sposób :

a) **od kwoty 100.000 zł od dnia 3 września 2011 r. do dnia zapłaty;**

b) **od kwoty 25.000 zł od dnia 7 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty.**

II. oddala w pozostałej części apelację powoda i w całości apelację pozwanego ;

III. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu za II instancję .

IACa 9/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) na rzecz M. K. kwotę 176.411,67 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi w następujący sposób :

- od kwoty 125.000 zł od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty

- od kwoty 37.268,07 zł od dnia 03 września 2011 r do dnia zapłaty,

- od kwoty 255,76 zł od dnia 20 sierpnia 2013 r do dnia zapłaty,
- od kwoty 13.887,84 zł od dnia 07 czerwca 2014 r do dnia zapłaty.

Dalej idące żądania powoda sąd oddalił. Orzekając o kosztach procesu sąd zasądził od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz M. K. kwotę 2.309,44 zł tytułem zwrotu części kosztów oraz nakazał pobrać od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 11.016,75 zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych.

Za podstawę rozstrzygnięcia sąd przyjął następujące ustalenia i wnioski :

W dniu 28 czerwca 2009 r doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym jako pokrzywdzony uczestniczył powód M. K.. W wyniku tegoż wypadku powód doznał obrażeń ciała w postaci: wielomiejscowego urazu narządu ruchu, otwartego złamania II stopnia kości udowej lewej, otwartego złamania II stopnia 1/3 dalszej części trzonu kości ramiennej lewej, wieloodłamowego złamania trzonów kości przedramienia lewego ze zwiecznięciem głowy kości promieniowej. W (...) powód przebywał od dnia wypadku do 05.08.2009 r. Od dnia 28.06.2009 r do 14.07.2009 r w Klinice (...), a od 14.07 do 05.08.2009 r w Klinice (...). W dniu zdarzenia u powoda wykonano wstępne zaopatrzenie ortopedyczne. Opracowano chirurgicznie rany po otwartych złamaniach, założono wyciąg szkieletowy nadskokowy za lewą kończyną dolną. Wykonano również zamknięte nastawienie złamań kości ramiennej lewej oraz kości przedramienia lewego. Złamanie trzonu kości ramiennej lewej ustabilizowano drutami „K”. Następnie kończynę lewą górną unieruchomiono w gipsie ramiennym. Po zabiegu powód nie był wybudzany. W dniu 1 lipca 2009 r wykonano zabieg zamkniętej repozycji stabilizacji gwoździem śródszpikowym złamania trzonu kości ramiennej lewej, otwartej repozycji i stabilizacji płytami rynnowymi złamań kości przedramienia lewego z nastawieniem głowy kości promieniowej. Powód wymagał przetaczania płynów krwiopochodnych z uwagi na nasiloną anemizację. W dniu 6 lipca 2009 r u powoda wykonano zabieg zamkniętej repozycji i stabilizacji gwoździem śródszpikowym złamania trzonu kości udowej lewej. W dniu 29 lipca 2009 r usunięto druty „K” z przedramienia lewego oraz wykonano próbę zamiany opatrunku gipsowego lewej kończyny górnej. Stwierdzono podwinięcie głowy kości promieniowej lewej. W dniu 31 lipca 2009 r wykonano zabieg ponownej repozycji złamania kości łokciowej ze zmianą rotacji odłamu dystalnego oraz rewizji stawu promieniowo - ramiennego lewego. Kończynę górną lewą unieruchomiono w opatrunku gipsowym ramiennym. Powód został od tego momentu pionizowany w stopniu umożliwiającym samodzielne siadanie i stawanie w asekuracji.

W czasie pobytu powoda w szpitalu jego rodzice odwiedzali go codziennie.

Po powrocie do domu powód wymagał opieki i pomocy osób trzecich w wykonywaniu codziennych czynności jak również powód wymagał również pomocy osób wykwalifikowanych medycznie z uwagi na konieczność zmiany opatrunków czy też podawania zastrzyków. Czynności te wykonywała M. G. w okresie od 06 sierpnia 2009 r przez okres 30 dni. Za wykonywaną pracę otrzymywała wynagrodzenie w kwocie po 25 zł dziennie.

W okresie od 6 do 16 września 2009 r powód przebywał w Klinice (...) w W. celem kontynuacji leczenia po wypadku.

W okresie od 19 do 23 października 2009 r powód ponownie przebywał w Klinice (...). Został przyjęty celem leczenia usprawniającego, ze stwierdzonym przykurczem lewego stawu łokciowego oraz ograniczeniem ruchomości lewego nadgarstka.

Kolejny pobyt powoda w ww. placówce medycznej miał miejsce w dniach od 8 do 13 listopada 2009 r. Powód został przyjęty do szpitala celem kontynuacji leczenia usprawniającego.

W okresie od 1 października do 19 listopada 2009 r powód odbył systematycznie siedem spotkań diagnostyczno – terapeutycznych z powodu stanu lękowo – depresyjnego po wypadku komunikacyjnym .

W okresie od 7 do 24 grudnia 2009 r powód przebywał na Oddziale (...) w G..

Od dnia 28 grudnia 2009 r do 22 stycznia 2010 r powód przebywał w (...) w W. z rozpoznaniem przewlekłe zakażenie w obrębie zespolenia trzonów kości łokciowej i promieniowej lewego przedramienia. W trakcie pobytu w szpitalu u powoda wykonano zabieg operacyjny usunięcia materiału zapalającego, resekcji tkanek martwiczo – ropnych przedramienia lewego w tym drobnego martwiaka lewej kości łokciowej.

W okresie od 22 do 30 lipca 2010 r powód ponownie przebywał w Klinice (...). W trakcie pobytu powoda w szpitalu wykonano zabieg rozdzielenia kości łokciowej i promieniowej, usunięcia zrostów tkanek miękkich, usunięcia tkanek tworzących staw rzekomy oraz ponownej repozycji i stabilizacji złamania kości łokciowej płytą LCP z kompresją międzyodłankową. Włączono ćwiczenia usprawniające pod kontrolą rehabilitantów. Powód został wypisany do domu z zaleceniem ćwiczeń rehabilitacyjnych w szpitalu pod nadzorem rehabilitantów oraz lekarza prowadzącego 2 – 3 razy w tygodniu.

W okresie od 1 października do 8 listopada 2010 r oraz w okresie od 4 do 20 stycznia 2011r powód przebywał w Ośrodku (...) celem zastosowania ćwiczeń i leczenia usprawniającego.

W okresie od 12 listopada do 5 grudnia 2010 r powód przebywał w Ośrodku (...) w Sanatorium (...) w I..

W okresie od 9 do 16 maja 2010 r powód ponownie przebywał w Klinice (...). W trakcie pobytu powoda w szpitalu wykonano zabieg usunięcia kośćczostu promieniowo – łokciowego.

W okresie od 09.05..2011 do 16.05.2011 r powód przebywał w Klinice (...) celem leczenia operacyjnego. Wykonano zabieg usunięcia kośćczostu promieniowo – łokciowego.

W okresie od 24.05.2011 r do dnia 04.07.2011 r powód przebywał w Ośrodku (...) na leczeniu usprawniającym.

W okresie od 12.09.2011 r do dnia 23.09.2011 r powód ponownie przebywał w Ośrodku (...) na zabiegach ambulatoryjnych celem zastosowania leczenia usprawniającego.

W okresie od 26.06.2012 do 03.07.2012 r powód przebywał w Klinice (...). Wówczas wykonano u powoda zabieg usunięcia zespolenia lewej kości łokciowej, resekcję tkanek martwiczo – ropnych przedramienia lewego.

W okresie od 18.02.2013 r do dnia 01.03.2013 r powód przebywał w Ośrodku (...) na leczeniu usprawniającym.

W trakcie całego procesu powód leczenia wymagał przyjmowania preparatów białkowych i witaminowych oraz wykonywania szeregu ćwiczeń,

M. K. w chwili wypadku był zatrudniony w Oddziale Spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. jako referent do spraw inwestycji. Stosunek pracy ustał w dniu 21 grudnia 2010 r na podstawie art. 53 § 1 pkt. 1b k.p.

Dochody powoda przed wypadkiem wynosiły po uśrednieniu kwotę 2530,02 zł. Od dnia wypadku powód otrzymał wynagrodzenie chorobowe, następnie zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne .

M. K. na skutek obrażeń odniesionych w wypadku został uznany za niezdolnego do pracy począwszy od dnia 21 grudnia 2009 r na okres jednego roku, a następnie kolejne orzeczenia obejmowały kolejne lata do dnia 31 lipca 2013 r.

Decyzją ZUS M. K. została przyznana renta na okresy orzeczonej niezdolności do pracy i ostatnie orzeczenie ustala rentę w wysokości 696,75 zł netto wypłacaną do 31 lipca 2013 r.

W toku postępowania likwidującego szkodę pozwany przyznał na rzecz M. K. tytułem zadośćuczynienia kwotę 25.000 zł oraz wypłacał powodowi tytułem odszkodowania różne udokumentowane kwoty.

Następstwa obrażeń odniesionych przez powoda w wypadku mają charakter trwały. Uszczerbek na zdrowiu o charakterze trwałym, jaki powód odniósł na skutek odniesionych obrażeń neurologicznych i w zakresie narządów ruchu wynosi łącznie 45%. Rokowanie powoda na przyszłość w zakresie narządu ruchu są stabilne, stan zdrowia nie

powinien się pogarszać. Powód nie wróci jednak do pełnej sprawności sprzed wypadku, zwłaszcza w zakresie funkcji lewego stawu łokciowego i lewego przedramienia. Powód może wykonywać pracę umysłową, zarządzającą. W zakresie układu nerwowego obwodowego u powoda rozpoznano częściowe uszkodzenie nerwu pośrodkowego lewego, związane z przebytych wieloodłamowym złamaniem obu kości przedramienia lewego, które dodatkowo zmniejsza sprawność dłoni, gdyż jest powodem dolegliwości bólowych i drętwienia. Uszkodzenie to ma charakter trwały.

M. K. do dnia wypadku prowadził aktywne życie zawodowe i towarzyskie. Dodatkowo pomagał w gospodarstwie rolnym swoich rodziców, u których zamieszkiwał. Powód ma wykształcenie wyższe inżynier budownictwa. Od października 2009 r. powód miał podjąć studia magisterskie, których ukończenie dawałoby mu w przyszłości możliwość zdobycia uprawnień budowlanych. Do tego niezbędna jest 3 letnia praktyka na budowie i 2 letnia praktyka w biurze projektowym. Obecne ograniczenia zdrowotne powoda są przeciwwskazaniem do zatrudnienia na budowie, a szczególnie tam, gdzie wymagana jest praca na wysokości i głębokości oraz praca, gdzie niezbędna jest pełna sprawność psychoruchowa. Przeciwwskazana jest również ciężka praca fizyczna, długotrwałe przebywanie w pozycji wymuszonej, długotrwałe chodzenie. Powód w bardzo ograniczonym zakresie może uczestniczyć w pracach w gospodarstwie rolnym, głównie jako głos doradczy ewentualnie jako osoba zajmująca się księgowością lub nadzorem.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy sąd pierwszej instancji uznał, że żądanie zadośćuczynienia jest zasadne albowiem kwota wypłacona

w toku postępowania likwidacyjnego (25.000 zł) nie jest odpowiednia. W okolicznościach tej sprawy w ocenie sądu odpowiednim zadośćuczynieniem stosownie do przesłanek z art. 445 kc winna być kwota 150.000 zł. Uwzględniając fakty wypłaty kwoty 25.000 zł sąd zasądził z tego tytułu kwotę 125.000 zł. Jednocześnie Sąd zasądził odsetki od kwoty 125.000 zł od dnia wydania wyroku w sprawie do dnia zapłaty. Orzeczenie o odsetkach sąd uzasadniał tym, że proces leczenia powoda oraz rehabilitacji nie był zakończony w momencie wnoszenia powództwa w tej sprawie. Dokumentacja lekarska dotycząca przebiegu leczenia oraz rehabilitacji składana była przez cały okres trwania postępowania. Pełen rozmiar doznanej przez powoda krzywdy na skutek wypadku dało się ustalić po sporządzeniu opinii przez kilku biegłych lekarzy w toku postępowania dowodowego.

Ponadto sąd na podstawie art. 444 kc uwzględnił częściowo żądanie zasądzenia odszkodowania obejmującego koszt sprawowanej nad powodem opieki, koszty dojazdów do szpitali, koszty leczenia i leków oraz utraconego zarobku. Z tego tytułu sąd zasądził kwotę 51.411,67 zł obejmującą koszty, które sąd uznał za udowodnione i pozostające w związku przyczynowo-skutkowym ze zdarzeniem z dnia 28 czerwca 2009 r. .

Dalej idące żądania sąd oddalił jako nieudowodnione w tym również żądanie zasądzenia renty. W ocenie sądu niezdolność do pracy u powoda ustalała z dniem 1 sierpnia 2013 r. Z opinii biegłych sporządzonych w tej sprawie wynika, iż powód może podjąć zatrudnienie w określonym charakterze, z określonymi ograniczeniami. Tym samym możliwe jest podjęcie pracy zarobkowej przez powoda. Powód natomiast nie wykazał, aby od dnia 1 sierpnia 2013 r. występowały przesłanki określone w treści art. 444 § 2 k.c. uzasadniające przyznanie mu renty miesięcznej w kwocie 2.500 zł.

Wobec częściowego uwzględnienia powództwa sąd uznał za uzasadnione częściowe rozdzielenie kosztów procesu pomiędzy stronami zgodnie z treścią art. 100 k.p.c. i obciążenie pozwanego kwotą 11.016,75 zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych w postaci nieuiszczonej opłaty sądowej oraz kosztów opinii biegłych. Przy czym Sąd obciążył pozwanego kosztami proporcjonalnie do wysokości uwzględnionego powództwa w tej sprawie. Jednocześnie z uwagi na sytuację materialną powoda Sąd odstąpił od obciążania go obowiązkiem zapłaty nieuiszczonych kosztów sądowych w części w jakiej powództwo zostało oddalone.

Wyrok sądu pierwszej instancji zaskarżyły obie strony.

Powód w apelacji z dnia 10 listopada 2014 r. zaskarżył wyrok w części oddalającej powództwo o zadośćuczynienie ponad kwotę 125.000 zł oraz w części oddalającej powództwo o zasądzenie odsetek od zadośćuczynienia za okres od dnia 28 czerwca 2009 r. do dnia poprzedzającego dzień wydania wyroku, a nadto w części oddalającej roszczenie o zasądzenie renty w wysokości 2.500 zł miesięcznie. Wyrokowi sądu pierwszej instancji zarzucił :

- naruszenie prawa procesowego w szczególności art. 233 § 1 kpc przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów co miało wpływ na wynik sprawy polegające na uznaniu, że powód nie udowodnił roszczenia o zasądzenie renty w wysokości 2.500 zł w sytuacji gdy zarówno z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy jak i zeznań świadków jednoznacznie wynika zasadność żądania ;

- obrazę przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 444 kc w zw. z art. 445 § 1 kc przez błędne uznanie, że kwota 150.000 zł stanowi zadośćuczynienie adekwatne do doznanej krzywdy ;

- obrazę przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 444 § 1 kc w zw. z art. 445 § 1 kc przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż z uwagi na obrażenia doznane przez powoda rozmiar krzywdy nie jest znaczny, a pominięciu innych elementów takich jak wiek powoda, wpływ wypadku na jego dalsze życie, czas trwania leczenia i rehabilitacji ;

- obrazę przepisów prawa materialnego tj. art 444 § 2 kc prze błędną jego wykładnię polegającą na uznaniu iż w przypadku powoda nie zmniejszyły się widoki na przyszłość ;

- obrazę przepisów prawa materialnego tj. art 481 § 1 kc poprzez zasądzenie odsetek ustawowych od dnia wyrokowania zamiast od dnia wytoczenia powództwa w sytuacji gdy następstwa wypadku z dnia 28 czerwca 2009 r. i wysokość roszczenia były znane stronom już w dniu wytoczenia powództwa.

Wskazując na powyższe domagał się zmiany zaskarżonego wyroku przez zasądzenie :

- kwoty 150.000 zł zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 28 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty ;

- renty w wysokości 2.500 zł miesięcznie za okres od dnia 1 sierpnia 2013 r. płatnej do dnia 10-ego każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności każdej z rat ;

- kwoty 37.268,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 września 2011 r. do dnia zapłaty ;

- kwoty 255,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty ;

- kwoty 13.887,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty ;

- zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych za obie instancje .

Ewentualnie wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania .

Pozwany w apelacji z dnia 13 listopada 2014 r. zaskarżył wyrok w zakresie kwoty 50.000 zł z tytułu zadośćuczynienia oraz w zakresie orzekającej o kosztach procesu w pkt III i IV wyroku zarzucając obrazę art. 233 § 1 kpc przez brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego materiału dowodowego i pominięcie szeregu istotnych okoliczności przy ocenie rozmiaru krzywdy powoda naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, a nadto obrazę art. 444 § 1 kc w zw. z art. 445 § 1 kc przez przyznanie powodowi zadośćuczynienia w kwocie rażąco zawyżonej względem rozmiaru doznanej krzywdy oraz kryteriów określania wysokości tego świadczenia.

Wskazując na powyższe wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa co do kwoty 50.000 zł z ustawowymi odsetkami do dnia zapłaty (co należy interpretować jako żądanie obniżenia zadośćuczynienia do kwoty 75.000 zł) oraz stosowną zmianę rozstrzygnięcia o kosztach procesu, ewentualnie wnosił o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Skarżący wnosił również o zasądzenie kosztów procesu za druga instancję.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja pozwanego nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom naruszenia art. 233 kpc stan faktyczny ustalony w sprawie przez sąd pierwszej instancji jest prawidłowy i sąd odwoławczy w pełni go akceptuje. Prawidłowa jest również ocena ustalonych faktów pod kątem prawa materialnego. Apelacja pozwanego zarzucając naruszenie art. 444 § 1 kc zw. z art. 445 kc kwestionuje wysokość zadośćuczynienia. Zarzuty te są jednak bezzasadne.

Odnośnie wysokości zadośćuczynienia to podnieść należy, że ustalenie, jaka kwota zadośćuczynienia w konkretnych okolicznościach jest „odpowiednia”, należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego. O jej wysokości decyduje przede wszystkim sąd pierwszej instancji. Korygowanie przez sąd drugiej instancji zasądzonego zadośćuczynienia może nastąpić tylko wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, tj. albo rażąco wygórowane, albo rażąco niskie (vide wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 2004 r. I CK 219/04 – LEX 146356). W okolicznościach tej sprawy taka dysproporcja zdaniem sądu odwoławczego nie zachodzi. Zasądzona kwota nie jest absolutnie rażąco wygórowana co uprawniałoby sąd odwoławczy do ingerencji. Podnieść należy, że skutki wypadku jakiemu uległ powód były bardzo dla powoda dotkliwe. Jak wynika z dokumentacji medycznej zebranej w sprawie skutkiem zdarzenia był 15-krotny pobyt powoda w szpitalach i ośrodkach rehabilitacyjnych. powód poddawany był 8-krotnie różnym zabiegom i łącznie przebywał w szpitalach i ośrodkach rehabilitacyjnych 250 dni. Określona zatem przez sąd pierwszej instancji kwota 150.000 zł należna powodowi z tytułu zadośćuczynienia odpowiada wymogom z art. 445 § 1 kc i nie może być uznana za wygórowaną. Podnoszona w apelacji pozwanego kwestia umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może być jedynym wyznacznikiem przy określaniu jego wysokości. Kompensacyjna funkcja zadośćuczynienia winna być uwzględniana przede wszystkim zwłaszcza w sytuacji tak dotkliwych skutków jak w przypadku powoda.

W świetle powyższego apelacja pozwanego Ubezpieczyciela podlega oddaleniu.

Apelacja powoda jest zasadna jedynie w części dotyczącej odsetek od zadośćuczynienia. W ocenie sądu odwoławczego w okolicznościach tej sprawy zasądzenie odsetek od daty wyrokowania nie jest zasadne. W zależności od okoliczności możliwym jest zasądzanie odsetek od kwoty pieniężnej zasądzonej z tytułu zadośćuczynienia od daty wyrokowania lub od wezwania dłużnika do wykonania zobowiązania – art. 455 k.c. Takie możliwości przewiduje orzecznictwo Sądu Najwyższego Zasądzenie odsetek od daty wyrokowania, zdaniem sądu odwoławczego, może mieć miejsce w sytuacji gdy zobowiązany nie uchyła się co do zasady od obowiązku zapłaty zadośćuczynienia, a opóźnienie w zapłacie wynika z podejmowanych przez niego usprawiedliwionych czynności zmierzających do ustalenia zasadności żądania i wysokości zadośćuczynienia. Natomiast gdy zobowiązany kwestionuje co do zasady słuszność żądania zadośćuczynienia, zwłaszcza w sytuacji gdy przepisy prawa i orzecznictwo za słusznością takiego żądania przemawiają to brak jest podstaw aby przyjmować inny termin spełnienia tego świadczenia niż wynikający z art. 455 kc z wszelkimi wynikającymi z tego konsekwencjami.

W tej sprawie pozwany ubezpieczyciel podjął decyzję o wypłacie zadośćuczynienia w rażąco niskiej wysokości jak na skutki wypadku jakie dotknęły powoda, a tym samym narażał się na konsekwencję wynikającą z art 481 kc. Dlatego też w ocenie sądu odwoławczego odsetki od zasądzonego zadośćuczynienia należą się powodowi : w części dotyczącej kwoty 100.000 zł od daty doręczenia odpisu pozwu tj. od 3 września 2011 r. oraz od kwoty 25.000 zł od daty doręczenia pisma powoda o rozszerzeniu żądania tj od 7 czerwca 2014 r. Żądanie za okres poczynając od dnia zdarzenia tj. od 28 czerwca 2009 r. nie jest zasadne, gdyż w tej dacie pozwany nie był wzywany do zapłaty zadośćuczynienia, a zatem nie mógł pozostawać w zwłoce. Żądanie kwoty 100.000 zł z tytułu zadośćuczynienia zostało po raz pierwszy przez powoda sformułowane dopiero w pozwie, a zatem przed doręzeniem odpisu pozwu trudno przyjąć zwłokę pozwanego. Dlatego w tej części apelacja powoda została oddalona.

Nie jest również zasadna apelacja powoda w części kwestionującej wysokość zasądzonego zadośćuczynienia oraz oddalającej żądanie zasądzenia renty.

Co do wysokości zadośćuczynienia to sąd rozważał tę kwestię przy rozpoznawaniu apelacji pozwanego i dodać tylko należy, że zasądzone zadośćuczynienie nie jest również zaniżone co uprawniałoby sąd drugiej instancji do ingerencji zgodnej z wnioskiem apelacyjnym powoda.

Co do renty to słusznie sąd pierwszej instancji oddalił żądanie w tym zakresie, gdyż nawet przyjmując, że co do zasady żądanie zostało udowodnione w zakresie zmniejszenia widoków na przyszłość z uwagi na trwałe następstwa wypadku w postaci trwałego uszczerbku na zdrowie to jednak powód nie udowodnił przede wszystkim wysokości żądanej kwoty. Wbrew zarzutom zawartym w apelacji powoda z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy wynika, że powód może wykonywać pracę zgodną ze swoim wykształceniem (k. 514) , Ograniczenia dotyczą prac fizycznych wymagających pełnej sprawności psychoruchowej. Takich prac przed wypadkiem powód również nie wykonywał, gdyż pracował jako referent ds. inwestycji. Rozważana renta z tytułu zmniejszenia się widoków na przyszłość mogłaby być zasądzona w wysokości stanowiącej różnicę między wynagrodzeniem obecnie uzyskiwanym, a wynagrodzeniem jakie powód mógłby uzyskiwać gdyby wypadkowi nie uległ, ale takich okoliczności powód nie udowodnił. Z oświadczenia majątkowego (k.703) wynika, że powód pracuje, ale nie wykazano w jakim charakterze, czy w poprzednim zakładzie pracy i czy zgodnie z posiadanym wykształceniem. Żądanie zasądzenia renty nie zostało udowodnione zarówno co do przesłanek jak i wysokości. Dlatego słusznie sąd pierwszej instancji oddalił w tej części żądanie i brak jest podstaw do zmiany orzeczenia w tym zakresie.

Zawarte we wnioskach apelacji powoda żądanie zasądzenia kwot :

- 37.268,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 września 2011 r. do dnia zapłaty ;
- 255,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty ;
- i 13.887,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty ;

Jest niezrozumiałe i zostało sformułowane chyba omyłkowo gdyż właśnie takie kwoty z odsetkami od wskazanych dat sąd pierwszej instancji na rzecz powoda zasądził i ta część rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji nie jest objęta apelacją żadnej ze stron. Rozważania w tej kwestii są zatem zbędne.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny w Lublinie na podstawie art. 386 § 1 kpc i 385 kpc orzekł jak w wyroku. O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc uznając, że wobec częściowego tylko uwzględnienia apelacji powoda i oddaleniu apelacji obu stron w zasadniczej kwestii (tj. co do wysokości zadośćuczynienia) zachodziła podstawa do wzajemnego zniesienia kosztów procesu za drugą instancję.